

CHƯƠNG VI

- Nhật Linh, khoan về đã! Dừng lại nghe tao nói nè, Nhật Linh!

Mặc cho Trang Đài khẩn thiết kêu lại, Nhật Linh vẫn cắm cúi bước đi như chẳng hề nghe thấy. Trang Đài phải vừa đi vừa chạy tới chặn trước mặt Nhật Linh, cô mới chịu dừng chân.

- Tránh ra coi! Mà mày muốn làm phiền tao chuyện gì nữa đây? Bộ không phải mày đã nói cắt đứt tình bạn với tao rồi sao hả?

Nhật Linh! Chuyện đó đã qua rồi, cậu Bình cũng đã hồi tâm trở lại với Vân Thu, còn mày thì có bạn trai mới, giữa chúng ta đâu còn gì để phải giận hờn nhau. Mày đừng có nhỏ mọn vậy chứ!

- Mày kiếm tao có chuyện gì, nói mau đi, đừng vòng vo tam quốc nữa!

Trang Đài mở túi xách lấy thiệp cưới đặt vào tay Nhật Linh:

- Thế này Linh ạ, mười tám này đám cưới cậu Bình tao. Cậu ấy nhờ tao gửi thiệp mày đến dự.

Nhật Linh sững người nhìn đăm đăm cánh thiệp hồng trong tay. Dù đã biết chuyện này sớm muộn gì cũng đến nhưng lòng cô không tránh khỏi bàng hoàng. Quang Bình chịu cưới Vân Thu có nghĩa là cô đã hoàn toàn thất bại. Nhật Linh nghe cay đắng trong lòng. Trang Đài vẫn đều giọng như không để ý đến nỗi đau trong tim cô:

- Nhật Linh! Tao mừng khi thấy mày và cậu Bình biết dừng lại đúng lúc. Mày đừng buồn. Thật ra, mày quen với Đình Phương thích hợp hơn đó, Linh à.

- Thôi đi Trang Đài, mày nói bao nhiêu đó đủ rồi. Chuyện của tao không cần mày quan tâm. Nhiệm vụ của mày gặp tao chỉ để trao thiệp hồng mời đám cưới, bây giờ thiệp hồng tao đã nhận rồi, mày yên tâm về đi.

- Bạn bè mà, mày nói gì lạ vậy Linh? Không lẽ mày giận tao thiệt hở? Mày vẫn còn nhớ chuyện cũ hay sao?

Nhật Linh dịu giọng:

- Trang Đài! Tao xin lỗi... Nhưng thời gian này tao gặp nhiều chuyện không vui, cho nên mày thông cảm tao đừng trách.

Trang Đài mỉm cười:

- Nói là vậy thôi, chỉ cần mày không giận là tao đã mừng rồi, ai lại trách mày chứ. Thôi, tao về nghe. Bữa đó nhớ đến sớm, tao chờ.

Nhật Linh mím môi không hứa hẹn điều gì.

Trang Đài vừa đi khuất, cô đã vò nát tấm thiệp hồng quăng vào một xó. Hừ! Muốn cô đi dự đám cưới hả, đừng mong.

- Người ta mời, không đi thì thôi, tại sao lại quăng thiệp mời như thế hả Linh? Em không sợ Trang Đài biết được sẽ buồn hay sao?

Nhật Linh quay lại nhìn phía sau. Ánh mắt đầy vẻ giễu cợt của Đình Phương làm cô nổi cáu:

- Anh tới đây làm gì? Chuyện của tôi mắc mớ gì anh mà anh ngứa miệng vậy chớ?

- Thôi đi cô bé, làm ơn đừng có đánh đá với anh như thế! Dù gì mình cũng sắp là vợ chồng, mọi chuyện gì liên quan đến em dù vui hay buồn, anh đều muốn cùng em chia sẻ. Nhật Linh à! Hay là hôm đó anh đi cùng với em nghe.

Nhật Linh tròn mắt ngó Đình Phương. Lần đầu tiên cô mới nghe anh nói chuyện dịu dàng và thân mật với cô, y hệt như là tình nhân vậy. Nhưng rất tiếc, ý Nhật Linh không hề muốn có Đình Phương bên cạnh dù bất cứ nơi đâu nên cô từ chối thẳng:

- Anh chưa phải là chồng tôi thì không cần bận tâm về những chuyện riêng của tôi. Đi chung với anh ư? Đừng có nằm mơ. Thà là để tôi ở nhà nghe nhạc còn thích hơn.

Đình Phương lại cười.

- Chỉ sợ tới ngày đó em không lòng dạ nào mà thưởng thức âm nhạc đó chứ....

... Một người đi với một người

Biết chẳng một người đang cười mà đau...

- Cái anh này vô duyên vừa thôi nghe! Tâm sự tôi thế nào mắc mớ gì anh chứ. Chưa từng thấy ai như anh, người ta sắp làm vợ mình mà tâm hồn đã gởi theo kẻ khác, vậy mà anh vẫn còn cười được cũng hay.

- Anh không ngại chuyện đó đâu Llinh. Tâm hồn em chẳng qua bị lạc lối vậy thôi, chứ trái tim em vẫn chưa hề có chủ. Nếu đã thật sự yêu, em không thể nào bình tĩnh đến vậy đâu.

Nhật Linh hừ một tiếng nhỏ:

- Miệng lưỡi anh, ai cãi cho lại. Bây giờ tôi muốn về nhà, anh làm ơn đừng cản trở tôi.

- Nhật Linh! Bác Trình nhờ anh đến đón em. Nếu không, anh đâu dám tự nhiên vậy chứ.

- Đón tôi à? Chắc là có vấn đề nữa rồi, phải không?

- Em thông minh thiệt đó! Chiều nay, ba em muốn em đi sắm đồ cưới với anh.

- Sắm đồ cưới ư? Còn hơn một tháng nữa kia mà, làm gì gấp vậy?

- Chuẩn bị từ bây giờ là vừa rồi, không sớm lắm đâu em. Ra xe đi Nhật Linh!

- Không! Anh về trước đi. Tôi không muốn đi đâu vào lúc này cả.

Đình Phương tỏ vẻ thân mật đặt tay lên vai của Nhật Linh:

- Đừng có bướng với anh nữa mà, đi nghe em! Đừng nên để cho ba nổi giận không hay đâu. Anh đưa em ra xe.

Không hiểu sao Đình Phương chỉ nói vậy mà Nhật Linh lại ngoan ngoãn theo anh ra xe. Bây giờ cô lại có cảm tưởng mình giống như cái máy chịu sự điều khiển của người khác vậy. Tuy nhiên, cử chỉ săn sóc dịu dàng của Đình Phương dù sao cũng làm Nhật Linh thấy mình được an ủi nên cô không có ý cáu gắt nữa. Ngồi bên cạnh Đình Phương, Nhật Linh nghĩ đến cảnh Quang Bình vui vẻ bên Vân Thu mà lòng tan nát. Thôi đành vậy, anh lấy vợ, còn cô cũng phải lấy chồng. Để rồi xem giữa hai cuộc hôn nhân này ai đau khổ hơn ai.

Quang Bình bực kinh khủng khi thấy Nhật Linh thân nhiên đến dự đám cưới của mình với một chàng trai tuần tú, lịch lãm không thua gì anh. Trông Nhật Linh không có vẻ gì gọi là đau khổ vì tình như anh vẫn tưởng. Lúc Trang Đài xin anh một tấm thiệp để mời Nhật Linh, Quang Bình đã không đồng ý vì anh sợ Nhật Linh không chịu nổi khi chứng kiến tiệc cưới này. Nhưng Vân Thu đã vui vẻ đưa thiệp cho Trang Đài mời Nhật Linh nên anh đành chịu. Không ngờ bây giờ... Nhật Linh xuất hiện trong buổi lễ tân hôn của anh với nét mặt ráo hoảnh không chút gì xúc động. Chẳng lẽ cô đã quên, hay chưa từng yêu anh?

- Anh chàng đó chắc là bạn trai mới của Nhật Linh hả anh? Trông anh ta cũng đẹp trai quá chứ. Hai người họ thật xứng đôi.

Giọng Vân Thu vang đều đều bên tai Quang Bình làm anh thêm tức giận. Anh nói với vẻ bực bội không cần che giấu:

- Em làm gì quan tâm đến Nhật Linh nữa vậy? Anh đã cưới em rồi, còn lo sợ mất anh hay sao?

- Coi kìa, tự dưng sao anh lại cau có với em thế, Quang Bình? Ý của em không phải vậy đâu. Em chỉ muốn anh thấy rằng trẻ đẹp như Nhật Linh thì không lo gì cô đơn. Không có anh, cô ta vẫn có thể tìm được người xứng đáng, anh không cần áy náy khi tiến hành lễ cưới với em. Anh thấy rồi đó, tiệc cưới này đâu có làm Nhật Linh đau khổ, cô ta thật sự không yêu anh như em đã yêu anh, có phải không?

Quang Bình làm thinh không trả lời Vân Thu. Anh không biết phải nói gì khi sự thật đã chứng minh Nhật Linh không nghĩ nhiều về anh. Cô ta đến dự đám cưới thật là bình thản, cũng ăn diện phần son, cũng tươi cười hơn hờ như những khách mời khác, bên cạnh là một anh chàng hào hoa thì còn thời gian đâu để nhớ về anh.

Quang Bình cùng vợ đến chào hỏi từng vị khách mời, khi đến bàn của Nhật Linh, Quang Bình nhìn thẳng vào gương mặt cô mong tìm thấy ở đó một chút gì đau đớn thất vọng. Nhưng anh hoàn toàn không cảm nhận được gì ngoài nụ cười tươi trên môi Nhật Linh khi chào anh:

- Anh Bình! Vân Thu! Hai người trông xứng đôi vừa lứa quá. Lúc trước, tôi thật dại dột khi muốn làm kẻ thứ ba chia cách hai người. Vân Thu à! Chị không trách tôi chứ?

Vân Thu nở nụ cười bao dung:

- Chuyện đã qua rồi, Nhật Linh đừng nên nhắc tới nữa. Anh bạn này, chắc là người yêu của cô có phải không?

Nhật Linh gật đầu:

- Nói chính xác hơn, anh ta là vị hôn phu của tôi đấy. Tên của anh là Đình Phương. Sáu tuần lễ nữa, tôi sẽ tiến hành lễ cưới. Đến lúc đó sẽ có dịp mời lại hai người đấy nhé.

Quang Bình bất chợt nói:

- Nhật Linh à! Nhân ngày vui này, tôi muốn mời cô nhảy với tôi một bản nhạc, có được hay không vậy?

Nhật Linh đưa mắt nhìn Đình Phương:

- Quyền quyết định bây giờ không do tôi nữa, mà thuộc về người đàn ông này đây. Anh nên hỏi anh ta thì hơn.

Quang Bình chưa mở miệng, Đình Phương đã lên tiếng trước:

- Không cần phải hỏi tôi, hai người cứ tự nhiên.

Đình Phương lấy làm lạ là Quang Bình không hề hỏi ý kiến của cô dâu trước khi mời Nhật Linh khiêu vũ, vậy mà Vân Thu vẫn không tỏ thái độ bất bình, chứng tỏ cô ta yêu thương chồng và nhẫn nhịn rất giỏi. Khi Quang Bình đưa Nhật Linh ra khoảng sân trống để nhảy, Vân Thu tiến đến gần Đình Phương, sau nụ cười xã giao, cô hỏi thẳng anh:

- Anh Phương à! Nhật Linh sắp là vợ của anh, để cô ấy khiêu vũ với một người mà cô đã từng yêu, anh không ghen sao?

Đình Phương nhìn Vân Thu:

- Vậy còn cô thì sao? Nhật Linh chỉ sắp là vợ của tôi thôi. Còn cô đã là vợ của Quang Bình rồi, tại sao cô cũng chấp nhận cho họ gặp riêng nhau như vậy chứ?

- Là bởi vì tôi tin chồng tôi. Sự gặp gỡ đó vẫn không làm thay đổi được địa vị của tôi trong lòng Quang Bình đâu. Giữa chúng tôi đã có biết bao nhiêu kỷ niệm đáng nhớ.

- Tôi cũng vậy thôi.

- Ừ! Nghe Trang Đài nói anh là người do ba Nhật Linh chọn lựa cho cô, hai người không có quen biết trước, vậy mà anh cũng có kỷ niệm nữa sao?

- Ồ, không! Ý của tôi là làm đàn ông không nên hẹp hòi quá đấy mà.

- Vậy hả? Tôi thích cách xử sự của anh cũng hay. Nhật Linh lấy anh chắc chắn là sẽ có hạnh phúc.

Đình Phương thoáng buồn:

- Rất tiếc là... Nhật Linh không nghĩ được như cô.

Trong lúc đó ở khoảng sân trống dành cho trai gái khiêu vũ, Quang Bình dìu Nhật Linh đi theo điệu Tango nhộn nhịp, giọng anh chất chứa đầy buồn phiền:

- Gã đàn ông đó là người do ba em chọn phải không? Ông ép em lấy hắn à?

Nhật Linh hát mặt nhìn anh:

- Anh hỏi để làm gì?

- Nhật Linh! Anh không muốn em vì anh mà chịu lấy một người mình không yêu. Trông hắn ta có vẻ đều thể nào ấy, đừng chấp nhận Linh ơi. Kết hôn với hạng người đó, em làm sao có hạnh phúc được.

- Vậy sao? Hết sức cảm ơn lòng tốt của anh. So với Đình Phương, anh còn đều đặn hơn nhiều. Nghe cho kỹ nè Quang Bình, tôi lấy chồng không phải vì anh đâu, đừng có tự nâng cao mình quá thế.

- Nhật Linh! Anh biết em hận anh vì anh đã dối em, nhưng hoàn cảnh của anh không thể làm khác được. Nếu thương anh, sao em không bền dạ đợi chờ anh?

Nhật Linh tròn mắt:

- Đợi anh ư? Anh nói chuyện nghe buồn cười quá. Anh đã có vợ, còn bảo người ta đợi chờ mình, anh dự định "lập phòng nhì" hay sao?

- Ý anh không phải vậy Linh à! Nói ra sợ em không tin chứ anh cưới Vân Thu chỉ là hình thức, trái tim anh chỉ tồn tại bóng hình em. Biết đâu chỉ một thời gian ngắn, thấy không có hạnh phúc, anh cùng Vân Thu sẽ chia tay. Tới chừng đó, hai đứa mình sẽ công khai yêu thương nhau mà không sợ ai ngăn cản nữa.

- Vậy sao? Quang Bình! Anh tưởng tôi là đứa con gái bỏ đi rồi hay sao? Tôi đâu tệ hại đến mức phải đứng bên lề tình cảm chờ hưởng chút tình thừa của Vân Thu? Anh nói vậy là coi thường tôi quá đấy. Anh nhìn kỹ đi, Đình Phương, chồng sắp cưới của tôi có thua gì anh, nếu không muốn nói là hơn hẳn. Anh chỉ là một người làm buôn bán nhỏ, còn Đình Phương anh là phó giám đốc ngân hàng. Tôi kết hôn với anh không hạnh phúc hơn là chờ làm vợ nhì của anh sao?

- Vậy có nghĩa là em cũng chấp nhận cuộc hôn nhân áp đặt này?

- Phải.

- Anh không tin em có thể quên anh dễ như vậy đâu Linh. Chẳng qua em muốn mượn Đình Phương lấp vào khoảng trống trong tim em thôi, làm như vậy em sẽ thiệt thòi đó.

Nhật Linh bĩu môi:

- Anh suy đoán như vậy là làm to rồi. Tánh của tôi mau quên lắm, cuộc tình thoáng qua với anh chưa đủ để ghi lại ấn tượng gì trong lòng tôi đâu. Bản nhạc đã chấm dứt rồi, mong rằng mối quan hệ của chúng ta cũng sẽ chấm dứt kể từ đây.

Dứt lời, Nhật Linh tự động rời khỏi Quang Bình đi về chỗ của mình. Đình Phương cười với cô:

- Sao rồi hả, đã nói hết những uất ức trong lòng mình chưa?

Nhật Linh cúi đầu im lặng. Đình Phương đẩy ly nước ngọt tới trước mặt cô:

- Uống nước đi rồi anh đưa em về.

- Anh không hỏi Quang Bình đã nói gì với tôi hay sao?

- Chuyện riêng của em, anh không muốn biết đến. Em thích thì tự nói, còn không thì thôi. Chừng nào thành vợ chồng thì sẽ khác hơn. Bây giờ em muốn về hay nán lại thêm lát nữa?

- Mình về thôi.

Thật ra, lòng Nhật Linh không muốn nói gì với Đình Phương, nhưng anh săn sóc cô quá ân cần, lời lẽ quá dịu ngọt khác hẳn lúc đầu gặp nhau cho nên Nhật Linh khó thể nào làm ngơ mãi được. Cuộc nói chuyện vừa rồi làm cô nán thật sự, trong lòng cô không còn ý chống đối việc thành hôn với Đình Phương nữa. Mặc kệ đi! Biết đâu chừng như vậy càng hay.

Mười giờ đêm, Nhật Linh ngồi trong phòng tân hôn với chiếc áo cô dâu còn nguyên trên người. Cô tự soi bóng mình trong gương: như thế này mà ai cũng bảo cô với Đình Phương thật đẹp đôi. Giá như cô yêu anh thì ngày hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày hạnh phúc, nhưng Nhật Linh thật không hiểu sao mình lại không thể yêu được Đình Phương. So ra thì anh cũng đẹp trai, thông minh không thua gì Quang Bình, lại hơn Quang Bình ở chỗ anh không có lãng nhãng, lại có học và giữ một địa vị khá cao trong xã hội.

Bướng bỉnh như Nhật Linh, lẽ ra cô thừa sức tìm cách chống đối cuộc hôn nhân này, nhưng sở dĩ cô chấp nhận phục tùng là bởi vì hai lý do: thứ nhất là Nhật Linh rất thương yêu cha, bởi vì ông là người thân duy nhất của cô trên đời này, dù cô có ngang ngược bướng bỉnh đến đâu cô vẫn giữ vẹn lòng hiếu thảo.

Thứ nhì là cô đã hứa với mẹ trước khi mẹ cô nhắm mắt lia đời, rằng cô sẽ không bao giờ làm cha nổi giận, không bao giờ để sút mẻ tình cảm cha con. Xét cho cùng, ông Trình xếp đặt hôn sự cho cô vui vì lòng thương con và mong muốn cho nó có nơi nương tựa vững chắc, cho nên cô không thể trách ông được. Đối với Đình Phương, vì chưa có tình yêu và vừa phải chia tay với Quang Bình nên cô luôn thấy khó chịu.

Tiệc cưới tàn, khách mời lần lượt kéo nhau về, duy chỉ có một mình Du Mỹ còn nán nã ở lại trò chuyện với Đình Phương. Điều này hoàn toàn không làm Nhật Linh bận tâm. Thậm chí Đình Phương có nói chuyện với Du Mỹ suốt đêm nay cũng được. Bây giờ Nhật Linh mới thấy thấm mệt vì suốt ngày cứ phải qua lại chào hỏi quá nhiều người, cô chỉ mong được ngã lưng đánh một giấc cho khỏe.

- Nhật Linh! Em chưa đi ngủ sao mà còn ngồi đây vậy? Sao không thay đồ ra cho thoải mái một chút, bộ chiếc áo cưới dày như vậy không làm em cảm thấy nóng nực à?

Nhật Linh lắc đầu:

- Anh để mặc em đi. Du Mỹ về rồi sao?

- Ồ, phải. Nhật Linh! Em không thấy phiền chứ?

- Không đâu, em không quan tâm đến chuyện đó.

- Gần mười một giờ rồi, thay áo cưới ra đi em.

- Anh ở đây làm sao em thay đồ được chứ?

- Mắc cỡ à? Anh là chồng em, giờ phút này còn giữ ý tứ gì nữa, bà xã?

- Nếu anh không ra ngoài, em sẽ mặc áo cưới ngủ luôn đấy, anh có tin không?

- Thì để anh thay áo cưới cho em vậy.

Nói đoạn, Đình Phương tự nhiên đứng lên đặt tay lên sau gáy Nhật Linh. Cô rùng mình xô tay anh ra:

- Em không giỡn đâu đấy!

- Anh làm thật chứ giỡn hồi nào.

Nhật Linh đồ quạu:

- Thôi nghe Đình Phương! Cho dù chúng ta đã thành hôn, nhưng anh sẽ không làm gì được tôi đâu nếu như tôi không muốn. Chuyện này tôi đã nói từ đầu, tại anh ngoan cố thôi, anh đừng hòng chạm đến người tôi.

- Nhật Linh, sao em lại bướng bỉnh như thế? Em có tình phủ nhận tình cảm của anh ư? Cho em biết nha, từ bây giờ trở đi em đã là vợ anh, anh muốn chung đụng chăn gối với em bất cứ lúc nào cũng được, đừng có giở trò nữa. Nhưng mà vậy, tánh của anh không thích cưỡng bức người khác, dù sao để cho họ tự nguyện vẫn tốt hơn. Cho nên anh sẵn sàng chờ đợi cho đến khi em đáp ứng lại tình anh. Nhưng mà em phải nhớ, trong thời gian này đừng có chọc giận anh đấy. Nếu không, coi chừng anh trở mặt à nha.

Dứt lời, Đình Phương mở tủ áo lấy chiếc áo ngủ hai lớp màu hồng phấn trao tận tay Nhật Linh:

- Vào phòng tắm thay đồ đi rồi ngủ, khuya lắm rồi đấy. Yên tâm đi, đêm nay không ai quấy rầy em đâu.

Nhật Linh lấy làm lạ về thái độ thay đổi bất chợt của Đình Phương. Cô không tài nào hiểu nổi con người anh. Cô ngang ngược cỡ nào, anh cũng chấp nhận được cả, thật là kỳ lạ. Tại sao không có tình yêu mà anh lại kiên trì đến thế? Mục đích của anh trong cuộc hôn nhân này thật ra là cái gì đây?

Nhật Linh không tài nào tìm ra lời giải đáp. Cô lẳng lặng đi vào phòng tắm để thay chiếc áo cưới.

Khi mở ra, cô nhìn thấy Đình Phương đặt một chiếc gối ôm to tướng ngay giữa chiếc giường đôi của hai người. Anh cười với cô:

- Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của vợ chồng mình, cho nên anh không thể nào ra ngủ ở phòng khách được, bởi vì như thế rất khó trả lời với chú anh. Thôi thì chúng ta chia đôi ngủ vậy nhé.

- Cảm ơn.

Nhật Linh e dè tiến lại chỗ của mình. Cô kéo chăn đắp ngang người trước khi nằm xuống. Đình Phương lắc đầu:

- Trời nóng nực như vậy mà em cũng đắp mền được sao? Nếu đã đắp mền thì đừng có mở quạt nghe.

Dứt lời, Đình Phương với tay tắt chiếc quạt trần. Nhật Linh dù nóng nực đến mấy cũng không biết nói thế nào để mở quạt nên đành chịu. Đình Phương vào phòng tắm thay lại bộ pyjama rồi đi về phía bên chỗ của mình. Anh tắt đèn lớn, chỉ để lại chiếc đèn ngủ màu hồng dịu dịu. Khung cảnh thế này, lẽ ra rất hạnh phúc với một đôi vợ chồng mới cưới, nhưng với hai người bỗng trở nên ngượng ngập làm sao. Nhật Linh quay mặt đi, cố dỗ giấc ngủ mà không được. Cô cứ lăn qua lộn lại suốt cả đêm làm Đình Phương cũng không thể nào chợp mắt được. Anh nhẹ giọng hỏi cô:

- Sao vậy Linh? Ngủ không được à?

Nhật Linh thú thật:

- Phải. Ở nhà trước khi ngủ, tôi vẫn thường nghe nhạc. Và lại... lạ người lạ chỗ, tôi... tôi chưa quen.

- Cũng là tại em thôi. Giá như em đừng giữ khoảng cách với anh, anh có thể dỗ giấc ngủ cho em trong vòng tay ân ái của mình. Rất tiếc là em không muốn vậy. Thôi được, để mai anh mua cho em cái ear- phone nhỏ, em có thể dùng âm nhạc để tự dỗ giấc ngủ của mình. Hy vọng là chuyện này sẽ không kéo dài lâu.

- Cám ơn anh.

- Đừng nói tiếng cảm ơn với anh, cũng đừng quên anh là chồng em. Từ bây giờ đối với mọi chuyện vui buồn của em, anh đều phải gánh lấy phần trách nhiệm. Thôi, cố gắng ngủ một chút đi Linh. Nếu không, mai em sẽ mệt lắm đấy. Nè, có cần anh hát ru em ngủ hay không?

Nhật Linh đỏ mặt lắc đầu:

- Không cần đâu! Anh cũng nên ngủ đi, em không muốn gây phiền phức cho anh.

Trần trọc một lúc, Nhật Linh cũng thiếp dần vào giấc ngủ. Cô không hay rằng Đình Phương thức cả đêm để ngắm cô thả tâm tư trôi về vùng kỷ niệm. Đối với anh, Nhật Linh là tình yêu không thể thiếu trong đời mình. Càng lớn, cô lại càng xinh đẹp khiến cho lòng Đình Phương luôn xao xuyến băng khuâng. Anh đã quyết định rồi, người vợ này không thể nào thay thế bằng ai khác được. Đình Phương tin mình đủ khả năng giúp Nhật Linh trở thành người vợ hiền thùy mị, đảm đang...

Sáng hôm sau, khi thức dậy, Nhật Linh thấy Đình Phương đã thay âu phục chỉnh tề ngồi trong phòng đợi cô. Nhật Linh hơi ngượng. Nhìn kim đồng hồ, thấy đã quá tám giờ, cô nói khẽ:

- Xin lỗi nghe anh Phương, đêm qua...

- Anh biết rồi, em ngủ đủ giấc như vậy là tốt. Anh đợi đưa em đi dùng điểm tâm, rồi chúng ta sẽ cùng về thăm ba em.

- Ủa! Không phải đợi ba ngày hay sao?

- Không cần phải đúng nghi lễ như thế. Ba chỉ có mình em, gả cho anh rồi ba sẽ cảm thấy tuổi già cô đơn lắm. Vợ chồng mình nên qua lại thường xuyên tốt hơn.

Nhật Linh xúc động khi thấy Đình Phương quan tâm đến cha mình. Cô dịu giọng:

- Anh đợi em một lát nha.

Rời khỏi giường, Nhật Linh vào phòng làm vệ sinh thật nhanh rồi quay ra. Cô đưa mắt nhìn Đình Phương:

- Anh thích em mặc bộ đồ nào đây?

Đình Phương dễ dãi:

- Cái đó tùy em thích, song dáng em thanh mảnh thế này mặc áo đầm chắc sẽ trẻ trung hơn đấy.

Lần đầu tiên, Nhật Linh chiều theo ý Đình Phương. Cô lấy chiếc áo đầm trắng cổ dính ren thay vào và búi tóc cao lên để lộ chiếc gáy trắng ngần trông đầy vẻ quyến rũ. Đình Phương mỉm cười:

- Diện đẹp thế này thì chỉ đi với anh thôi, chứ nếu đi một mình là có chuyện đấy.

Nhật Linh đáp, giọng nửa đùa nửa thật:

- Điều đó tùy nơi em chứ. Em thích thì không ai cấm cản được đâu.

- Vậy à? Hôm nào em thử đi sẽ biết. Thôi, mình đi Nhật Linh. Anh đói bụng rồi.

Đình Phương định dìu Nhật Linh ra ngoài nhưng cô lại tránh né cái nắm tay của anh nên hai vợ chồng đi kẻ trước người sau. Xuống tới phòng khách không thấy ông Lâm, Nhật Linh lên tiếng hỏi:

- Chú Lâm đâu anh Phương?

- Chú Lâm tới công ty rồi. Tụi mình được nghỉ chứ chú ấy thì không đâu. Những người có tuổi luôn say mê công việc để giết thời gian.

Đình Phương đưa Nhật Linh đến một tiệm mì nổi tiếng ở trung tâm thành phố. Khi hai người ngồi vào bàn, Đình Phương nói với vợ:

- Hoàn thánh ở đây ngon lắm đấy em ạ.

- Bộ anh thường đến đây ăn lắm sao?

- thỉnh thoảng thôi.

- Chắc là đi với bạn gái?

Đình Phương cười:

- Nếu đã có bạn gái thì còn cưới em làm gì chứ? Hỏi vậy mà cũng hỏi.

- Chứ sao em đó, em cũng đã có bạn trai mà vẫn chấp nhận lấy anh làm chồng vậy.

Câu nói quá vô tình của Nhật Linh đã khơi đúng vào nỗi đau thầm kín của Đình Phương, mặt anh buồn hẳn đi:

- Nhật Linh! Những câu như vậy mà em cũng nói với anh được sao? Không biết đến bao giờ em mới hết trẻ con đây hả?

Nhật Linh nhăn mặt, tự chỉ vào mình:

- Cái gì? Em như vậy mà anh cho là trẻ con?

- Phải. Đối với anh, em không khác gì một đứa bé lên sáu. Em hãy còn khờ dại trong cách xử sự lắm, Linh ạ! Chỉ được cái nét dữ thôi. Anh cứ tưởng lớn lên em sẽ khác đi chứ.

- Anh nói vậy, nghĩa là ba đã kể hết cho anh nghe về tuổi thơ của em, kể cả cá tính và sở thích của em, ba cũng nói hết?

- Sao em lại nghĩ vậy. Bộ những gì anh biết về em đều do ba em tiết lộ hay sao? Anh tự mình tìm hiểu không được à?

- Thôi đi, đừng có làm bộ. Ngoài ba em ra, đâu ai biết quãng đời thơ ấu của em. Nhà em chỉ mới dọn về đây mấy năm nay thôi mà, anh giấu em không được đâu.

- Em muốn nghĩ sao tùy em. Cãi với em, lúc nào anh cũng phải chịu thua mà thôi.

Nhật Linh cười:

- Biết vậy thì tốt.

Ăn mì hoành thánh xong, Đình Phương mua hai chiếc bánh "giò quẩy" tại quán rồi đưa Nhật Linh sang quán cà phê bên cạnh. Anh gọi hai ly cà phê đen, nhướn mày với vợ:

- Có phải em vẫn thích ăn "giò quẩy" chấm cà phê lắm không?

Nhật Linh cười lớn:

- Về chuyện này thì anh sai rồi! Bây giờ thì em không còn thích như thế nữa, chỉ uống cà phê đá mà thôi.

Đình Phương ngạc nhiên:

- Vậy sao! Hèn gì tính tình em thay đổi mau vậy. Người ta bảo hễ thay đổi sở thích thì người đó cũng có thể thay lòng, với em điều này chắc không sai.

- Sai chứ sao không? Em thương Quang Bình là chắc chắn sẽ nhận lời ảnh nếu ảnh chịu rời xa Vân Thu để cầu hôn em. Con người em không dễ thay đổi như anh tưởng đâu.

- Nói chuyện với anh, em đừng nhắc Quang Bình, có được không Linh? Đừng quên rằng chúng ta bây giờ đã là vợ chồng rồi nhé.

- Chỉ nhắc tên thôi cũng không được nữa sao? Đàn ông gì mà... nhỏ mọn quá! Em nghĩ anh không nên ghen với người đến trước mình.

- Anh không phải ghen, mà chỉ là không muốn mình bị xúc phạm. Em thử nghĩ coi, người vợ vừa mới cưới ở trước mặt mình luôn nhắc đến người tình cũ thì hỏi em có tôn trọng anh không?

Nhật Linh gân cổ lên cãi:

- Anh biết trước là em sẽ như vậy mà anh vẫn cố tình cưới em, còn nói là chấp nhận hết mọi hoàn cảnh. Bây giờ anh quay lại trách móc em nghĩa là sao?

- Vậy sao em không tự đặt mình vào vị trí của anh để hiểu được cảm nghĩ của anh trong lúc này chứ? Sự chịu đựng của anh chỉ ở trong một giới hạn nào đó thôi Linh.

- Em không cần biết anh nghĩ thế nào, tánh của em hễ nghĩ sao thì nói vậy thôi. Nếu như anh thấy hối hận thì ly dị ngay lúc này cũng tốt vậy, phải không?

- Nhật Linh! Em..

Đình Phương nghẹn lời, sắc mặt anh tái đi vì giận. Nhật Linh cũng thấy mình quá đáng. Nếu Đình Phương ly dị với cô ngay sau ngày cưới thì mọi người nghĩ sao về cô? Chắc chắn họ sẽ nghĩ cho rằng cô không còn nguyên vẹn, không xứng đáng làm vợ Đình Phương, và cha cô sẽ từ bỏ cô ngay vì cô đã làm cho ông mất mặt. Nhìn bàn tay Đình Phương run run châm thuốc, cô hiểu được anh đang tức điên lên nhưng phải cố kềm lòng. Nhật Linh cảm thấy mình nên nói một câu gì đó để xoa dịu cơn giận của người chồng mới cưới.

Nhật Linh hạ thấp giọng:

- Đình Phương, xin lỗi anh! Em không phải cố ý chọc tức anh đâu, chỉ tại vì...

- Anh biết rồi, tại vì anh yêu cầu em làm một việc quá khó phải không? thôi được rồi, chuyện này bỏ qua đi. Em uống nước đi, rồi chúng ta về.

Không biết Đình Phương đã gọi đôi cà phê đen thành cà phê đá lúc nào, bây giờ đang khuấy đều nó lên vào đưa cho Nhật Linh. Cô chỉ uống một ngụm lấy lệ chứ không có cảm giác là nó ngon hay dở, bởi bầu không khí giữa hai vợ chồng giờ đây đã trở nên quá nặng nề. Nhật Linh biết rõ, bởi cô không có tình cảm với chồng nên mới để xảy ra chuyện cãi nhau. Nếu đây là Quang Bình, Nhật Linh luôn thấy vui vẻ, cho dù anh không tốt với cô như Đình Phương. Thế mới biết

tình cảm ban đầu quan trọng biết chừng nào. Phải chi lúc xưa cô gặp Đình Phương trước thì hay biết mấy.

- Sao anh không nói chuyện vậy anh Phương? Còn giận em hả?

Nhật Linh lên tiếng hỏi khi thấy chồng cứ ngồi đăm chiêu nhìn theo làn khói thuốc như đã quên sự hiện diện của cô bên cạnh anh. Đình Phương lắc đầu. Dường như anh đang cố nén tiếng thở dài thì phải:

- Giận em thì ích lợi gì chứ. Con giận của anh có thể làm em thay đổi được hay sao?

- Như vậy có nghĩa là.. anh cho em là hạng người cố chấp?

- Thôi đi Nhật Linh, đừng hỏi gì nữa, để khỏi phải mất công cãi nhau hoài. Mình đi nghe em?

Nhật Linh gật nhẹ. Đình Phương gọi chủ quán tính tiền rồi chở vợ về nhà thăm ông Trình.

Được dì Sáu giúp việc báo tin, ông Trình vội ra đón hai vợ chồng ở phòng khách. Thấy sắc mặt Nhật Linh không vui, ông hỏi ngay:

- Hai đứa con làm gì vậy? Đến thăm cha mà không có chút phấn khởi nào, bộ hai vợ chồng mới cãi nhau hả?

- Ba à...

Nhật Linh vừa mở miệng Đình Phương đã hót ngay:

- Dạ đâu phải. Tại em Linh dặn con dậy về thăm ba sớm, nhưng mà... hôm qua con uống hơi nhiều rượu nên ngủ quên. Chỉ có vậy mà cổ cằn nhằn con từ trên đường đi đến đây còn chưa vừa lòng đó ba.

Ông Trình cười cười nhìn Nhật Linh:

- Con đó nha, cứ thấy chồng hiền rồi ăn hiếp là không được đâu nghe. Chuyện nhỏ như vậy có gì mà giận chứ. Lấy chồng rồi không có được mè nheo như trước, người ta cười đó nghe Linh.

Thấy Đình Phương cố ý giấu vì sợ cha mình không vui, Nhật Linh đành nói xuôi theo anh:

- Con đâu có mè nheo gì đâu ba. Chỉ tại ảnh không chịu nói xin lỗi nên con tức vậy thôi.

- Em à! Trước mặt ba, anh nói xin lỗi em thì em có tha không?

Ông Trình khoát tay:

- Thôi khỏi đi Phương à. Ba đã nói như vậy, vợ con không còn giận nữa đâu. Hai đứa về thăm ba là tốt rồi. Bây giờ muốn ăn món gì để ba nói dì Sáu đi chợ. Hôm nay vợ chồng ở lại đây ăn cơm nha!

Đình Phương dạ nhỏ. Càng lúc, Nhật Linh càng không hiểu được chồng mình ra sao. Rõ ràng là Đình Phương rất giận cô, anh không chịu nổi những câu nói thiếu suy nghĩ của cô, vậy mà ở trước mặt cha cô anh lại tự nhận mình là người có lỗi. Chính bản thân Nhật Linh cũng không hiểu được Đình Phương yêu cô ở điểm nào, hầu như mọi cá tính của cô đều đối nghịch với anh, vậy mà tại sao anh phải chịu đựng?

- Nhật Linh! Nãy giờ ba nói gì, em có nghe không?

Câu hỏi của Đình Phương cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhật Linh. Cô gật đầu ngay không chút do dự:

- Em biết rồi, ba muốn vợ chồng mình ở lại dùng cơm ngày hôm nay với ba chứ gì?

- KHÔNG phải, đó là câu nói lúc đầu. Còn câu vừa rồi ba nói muốn đầu tháng sau vợ chồng mình dọn về đây ở với ba. Em thấy sao hả?

- Như vậy là tốt rồi, nếu anh chịu thì em đâu có ý kiến gì nữa, đây là nhà ba ruột của em mà.

Ông Trình rầy con:

- Nhật Linh! Con không nên nói câu phân biệt như vậy. Nhà của con hay của Đình Phương cũng là một mà thôi, hai đứa đã là vợ chồng thì tuyệt đối phải tôn trọng nhau, không có sự tính toán. Lẽ ra, ba không nên gọi hai đứa về đây, vì chú Lâm cũng cần người chăm sóc. Nhưng hôm đám cưới, ba nghe ông ấy nói là con gái và con rể ổng sắp dọn về ở chung, cho nên ba muốn Đình Phương về nhà mình để tiện việc giúp ba cai quản công ty.

Nhật Linh ngạc nhiên:

- Vậy là anh phải nghĩ việc ở ngân hàng hay sao? Từ bỏ một chức vị ngon lành như vậy, anh không hối tiếc à?

Đình Phương lắc đầu:

- Có gì mà tiếc hả em? Theo anh nghĩ, con người có thể làm nên danh vọng, nhưng ngược lại, danh vọng không đào tạo được con người. Anh luôn luôn tin

tưởng vào khả năng của bản thân mình. Chuyện gì anh làm được thì ở đâu cũng có thể làm được mà.

Ông Trình vỗ tay khen:

- Hay lắm! Đình Phương, con rất có ý chí. Vậy ba yêu cầu con đồng thời chuyển cả chỗ ở và chỗ làm về cộng tác với ba, con không thấy phiền đấy chứ?

- Dạ, chỉ cần Linh thấy vui là được, con không hề phiền lòng đâu ba. Con biết được đối với vợ con, ba là quan trọng nhất, con làm tất cả cũng vì tôn trọng tình cảm vợ chồng thôi.

- Nhật Linh! con nghe chồng con nói rồi chứ. Có đàn ông nào được như nó hay không? Đình Phương rất là yêu thương con, con phải đáp lại tấm lòng đó sao cho xứng đáng, có hiểu không hả Linh?

Nhật Linh gật đầu:

- Dạ, con hiểu. Thôi, để con xuống đi chợ với dì Sáu nghe ba?

- Ừ.

Nhật Linh đi rồi, ông Trình nhìn con rỏ với vẻ dò hỏi:

- Nhật Linh cư xử với con ra sao?

- Dạ, cô ấy rất tốt ba ạ. Mọi việc đều nhất nhất nghe theo con.

- Không phải vậy chứ, Đình Phương? Nhật Linh là con gái của ba, ba biết rõ tánh ý của nó mà, nó không dễ phục tùng con như vậy đâu. Tình yêu đầu đời, nó đã đại dột trao sai chỗ, ba sợ nó tiếp tục sai lầm nên mới gả cho con. Vì chữ hiếu, Nhật Linh không dám cãi, nhưng ba biết nó sẽ tìm mọi cách trút hết bực tức vào con. Đình Phương à! Cảm ơn con đã dành tình cảm tốt đẹp cho con gái ba. Nhưng mà con đừng nên chiều nó quá đáng. Nếu Nhật Linh làm sai chuyện gì, con cứ thẳng thắn góp ý để cho nó sửa đổi. Nếu nó không nghe thì hãy cho ba hay, ba sẽ giúp con uốn nắn nó trở thành người vợ tốt. Đừng gắng sức chịu đựng rồi nảy sinh bất mãn nghe con!

- Dạ, con biết, thưa ba. Hiện tại thì chưa có gì đâu, xin ba chớ bận tâm.

- Nếu quả đúng như lời con nói thì là dấu hiệu tốt đó. Ba chỉ sợ Nhật Linh còn trẻ tuổi bồng bột trong cách xử sự làm con khổ tâm thôi. Bây giờ con đi thay áo đi, rồi ra uống cà phê, cha con mình bàn chuyện.

- Dạ.

Đình Phương ra nhà sau, ông Trình ngồi nhả khói thuốc ngó theo con rể, vẻ hài lòng hiện rõ trên gương mặt. Kinh nghiệm cho thấy, ông chọn rể không lầm, Đình Phương là người đàn ông xuất sắc trong số thanh niên trẻ làm danh nghiệp mà ông gặp qua. Anh lại giỏi cư xử và có đức tính kiên nhẫn. Ông Trình biết rõ, chỉ có mẫu người như vậy mới có thể tạo dựng hạnh phúc cho con gái của ông thôi.